

како на класйе зърната,
така на жетваръ образи!

А сега . . .

Знаешъ ли що е Главняча,
китка да влезешъ предъ зора,
сенка ке станешъ до вечеръ.
Таванъ се урналъ надъ глава,
подъ тебе земня зинала;
поглей ме, Диме, заглей ме,
немамъ ни дваиспетъ години,
мисла ми чело потемне,
влага ми испи образи
гърбачъ ми коса прошари.
Ката день нови влезуатъ.
Главняча нема наситокъ.
Нейзини влажни дзидища,
аргатски пиатъ животи,
нейзини изби студени,
кървави криатъ приказни.—

Подзиналъ Диме не мърда,
в гърло му грутки запиратъ.

V

Не одель Диме на чколо,
отъ чера писмо заучи,
буква по буква пишуе,
край него свекия лоена,
Мичо и Ристе надъ глава,
потералъ Диме чизии,
в раци му плавязъ морлиа,
не свърши шеста недела
весници на гласъ зареди.